

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7So/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016200559
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016200559.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa : JUDr. Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ž. XXXX/X, X., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska 4, Bratislava, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8, 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. októbra 2017, č.k. 5Sd/43/2016-67, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Sd/43/2016-67 zo dňa 18. októbra 2017 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým súdom

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd) rozsudkom č.k. 5Sd/43/2016-67 zo dňa 18. októbra 2017 postupom podľa ustanovenia § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016 a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Predmetným rozhodnutím odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok od 20. januára 2013 podľa § 65 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) dôvodiac, že z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“) zo dňa 25. mája 2009 vyplýva, že navrhovateľovi bol podľa § 119 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 410/1991 Zb.“) od 1. apríla 1996 priznaný príspevok za službu, ktorý sa od 1. júla 2002 podľa § 124 ods. 3 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení

policajtovej a vojakovej v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 328/2002 Z.z.“) považuje za výsluhový dôchodok. Navrhovateľovi na vznik nároku na výsluhový dôchodok a pre jeho výšku bola zhodnotená doba výkonu základnej vojenskej služby od 1. októbra 1970 do 27. septembra 1972 v I. kategórii funkcií a doba služobného pomeru od 1. februára 1973 do 31. marca 1996 v I. kategórii funkcií. Rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 10. júla 2013 bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok od 24. júla 2009, suma starobného dôchodku sa určila za dobu služby a za celé obdobie dôchodkového poistenia získaného do 23. júla 2009, t.j. do priznania starobného dôchodku. Odporkyňa poukázala na zovšeobecnený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 55/2011 a uviedla, že suma starobného dôchodku k 24. júlu 2009, ktorý bol navrhovateľovi priznaný rozhodnutím zo dňa 10. júla 2013, bola určená správne podľa zákona č. 421/2003 Z.z. v znení zákona č. 721/2004 Z.z. a článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach.

V preskúmvanej veci krajský súd z dávkového spisu navrhovateľa vedeného na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností a osobný úrad, odbor sociálneho zabezpečenia Bratislava zistil, že Personálnym rozkazom vedúceho I. Oddelenia - I. Správy - Úradu vyšetrovania PZ, sekcie vyšetrovania a kriminalisticko-expertíznych činností PZ číslo 1 zo dňa 6. marca 1996 bol navrhovateľ dňom 31. marca 1966 uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, ktorým dňom končil služobný pomer. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, orgán sociálneho zabezpečenia Bratislava Č.p.: SC-31.053/5-96 zo dňa 23. apríla 1996 podľa § 119 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. navrhovateľovi patrí od 1. apríla 1996 príspevok za službu 8 056,- Sk mesačne. Podľa oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sekcia personálnych a sociálnych činností a osobný úrad, odbor sociálneho zabezpečenia Bratislava č. SPOU-OSZ-31.053-23/2013-VZ zo dňa 20. mája 2013 navrhovateľovi bol priznaný príspevok za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok. Na určenie sumy priznanej dávky bola zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 25 rokov a 63 dní, ktorá bola získaná od 01.10.1970 do 27.09.1972 v I. kategórii funkcií - základná vojenská služba a od 01.02.1973 do 31.03.1996 v I. kategórii funkcií - príslušník Policajného zboru. Od 1. júla 2002 bol príspevok za službu podľa § 124 ods. 3 písm. c/ zákona č. 328/2002 Z.z. predpisov prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok.

Navrhovateľ žiadosťou spísanou dňa 24. júla 2012 požiadal o priznanie starobného dôchodku od 24. júla 2009. Rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 10. júla 2013 odporkyňa podľa § 65, § 274, § 293z a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. navrhovateľovi od 24. júla 2009 priznala starobný dôchodok v sume 452,60 € mesačne, ktorý k 1. januáru 2013 je vo výške 501,80 € mesačne. Navrhovateľ proti tomuto rozhodnutiu nepodal opravný prostriedok, v dôsledku čoho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Navrhovateľovi narodenému 7. februára 1951 nevznikol nárok na skorší odchod do dôchodku podľa V. časti zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák.č. 100/1988 Zb.“), nakoľko dôchodkový vek podľa tohto zákona dovŕšil dňa 7. februára 2006 vo veku 55 rokov.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že odporkyňa pri určení výšky jeho starobného dôchodku postupovala aj podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (ďalej len „Dohovor“) a jeho starobný dôchodok krátila, súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. na rozsudok NS SR č. 7 So/138/2011 z 15. augusta 2011 a rozsudok sp.zn. 9So/214/2008 z 28. októbra 2009, v ktorom NS SR vyslovil právny názor, ktorý je pre odporkyňu záväzný, že musí postupovať podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru ak má alebo by inak mala chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie ustanoveného veku) môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená nepresahuje druhú dávku a z článku 33 ods. 12 Dohovoru vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na starobný dôchodok tak zo všeobecného ako aj osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo

všeobecného systému iba krátiť a to najviac o sumu, ktorá neprevyšuje sumu výsluhového dôchodku (príspevku za službu, ktorý je považovaný za výsluhový dôchodok). Príspevok za službu ako dávka sociálneho zabezpečenia považovaný za výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru a na účely stanovenia výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, ktoré boli hodnotené na účely príspevku za službu a až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu považovaného za výsluhový príspevok. V prípade navrhovateľa, s prihliadnutím na vyššie uvedené, príspevok za službu považovaný za výsluhový dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku plní funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia. Súd preto konštatoval, že odporkyňa správne postupovala, keď s prihliadnutím na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru krátila priznaný starobný dôchodok navrhovateľa o sumu príspevku za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok a preto túto námietku neakceptoval.

Krajský súd konštatoval, že odporkyňa správne postupovala, keď napadnutým rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016 zamietla jeho žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok, t.j. o zmenu výpočtu sumy starobného dôchodku, nakoľko suma starobného dôchodku k 24. júlu 2009, ktorý bol priznaný právoplatným rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 17. júla 2013 bola správne určená podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. a článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach.

Krajský súd ďalej upozornil na to, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu vo veci dôchodkového poistenia sa súd môže zaoberať len posúdením zákonnosti toho rozhodnutia odporkyne, proti ktorému navrhovateľ podal v zákonnej lehote opravný prostriedok a ktoré tak označil za predmet preskúmania, čo v tomto prípade bolo jednoznačne iba napadnuté rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016. V tejto súvislosti ďalej konštatoval, že namietané doby poistenia boli navrhovateľovi podľa osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý tvorí nedeliteľnú súčasť právoplatného rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 17. júla 2013 zhodnotené v plnom rozsahu, a preto túto námietku navrhovateľa neakceptoval. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., nakoľko navrhovateľ nebol v konaní úspešný, a preto mu trovy konania nepriznal a odporkyňa trovy konania neprislúchajú.

II.

Odvolyvanie navrhovateľa

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodu, že prvostupňový súd a odporkyňa vec nesprávne právne posúdili, pričom nevychádzali zo skutočného stavu vecí, resp. v dôsledku opomenutia niektorých závažných skutočností rozhodli v neprospech žalobcu.

Navrhovateľ uviedol, že medzi účastníkmi konania nie je sporné, že vek 55 rokov dosiahol 7. februára 2006 a zamestnaný bol najmenej 25 rokov a v tom čase odpracoval 9 188 dní, t.j. 25 rokov a 63 dní v zamestnaní I. kategórie funkcií a v zamestnaní v III. pracovnej kategórii odpracoval 8 736 dní, t.j. 23 rokov a 341 dní, spolu teda odsľúžil a odpracoval 17 924 dní, t.j. 49 rokov a 39 dní. Zdôraznil, že krajský súd neposúdil, či odporkyňa pri svojom rozhodovaní postupovala v súlade s ustálenou judikatúrou NS SR. Poukázal tiež na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odporkyne obsahuje písárske chyby a formulácie, ktoré nedávajú zmysel.

Navrhovateľ tiež uviedol, že žiadny vnútroštátny právny predpis neupravuje použitie Dohovoru v podmienkach Slovenskej republiky. Stotožnil sa s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v

rozhodnutí R 55/2011, že ak § 124 ods. 3 zák. č. 382/2002 Z.z. príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až § 122 zák. č. 410/1991 Zb. používa termín „považuje sa“, tak aj naďalej takýto príspevok za službu podľa § 124 ods. 3 zák.č. 328/2002 Z.z. má charakter štátnej sociálnej dávky a nie je výsluhovým dôchodkom podľa § 38 a nasl. zák.č. 328/2002 Z.z., hoci sa za takýto dôchodok považuje.

Podľa navrhovateľa nemožno opomenúť, že výkon služby ukončil v roku 1996 a určenie výšky príspevku za službu podľa § 119 ods. 1 a § 120 zák.č. 410/1991 Zb. je rozdielne od spôsobu stanovenia výšky výsluhového dôchodku podľa § 39 zák.č. 328/2002 Z.z.

Najvyšší súd SR sa v rozhodnutí R 55/2011 vyjadril aj k rozsahu krátenia, avšak nikdy nevyslovil, že možno starobný dôchodok krátiť o sumu príspevku za službu, ktorú dosiahol po jeho viacerých úpravách (valorizáciách). Možno dôvodne usudzovať, že suma krátenia starobného dôchodku môže byť maximálne v sume, v ktorej bol príspevok za túto službu priznaný, a teda v prípade navrhovateľa vo výške 267,41021044 € (8 056,- Sk), pričom odporkyňa mu krátila starobný dôchodok o sumu 590,29339322 €.

Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že po uvoľnení zo služobného pomeru príslušníka PZ SR od 1. apríla 1996 mu bol priznaný príspevok za službu podľa § 119 ods. 1 a § 120 zák.č. 410/1991 Zb., ktorý je poukazovaný MV SR, a ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok. Navrhovateľ splnil podmienku veku pre nárok na starobný dôchodok dňa 7. februára 2006, keď dosiahol vek 55 rokov, pričom po 1. júli 2002 už nebolo možné prihliadať na ustanovenia piatej časti zák.č. 100/1988 Zb., a teda by mu v žiadnom zo systémov dôchodkového zabezpečenia nebola zohľadnená odpracovaná doba v I. kategórii funkcií pre nárok na starobný dôchodok a tým aj dosiahnutie dôchodkového veku 55 rokov.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ poberá príspevok za službu, ktorý sa za výsluhový dôchodok iba považuje, podal si ako tisíce policajtov a vojakov pre ním, dňa 20. januára 2016 žiadosť o zvýšenie, resp. o nové prepočítanie starobného dôchodku za dobu jeho aktívnej vojenskej činnosti služby a policajnej služby, t.j. od 1. januára 1970 do 31. marca 1996, kde celkovo odslúžil 25 rokov a 63 dní. Navrhovateľ zdôraznil, že z uvedeného jasne vyplýva, že jednak spĺňa základnú podmienku pre vznik starobného dôchodku a jednak podmienku na nové prepočítanie dávky jeho starobného dôchodku v oveľa vyššej sume podľa ustanovenia § 274 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Zároveň poukázal na to, že pri priznaní starobného dôchodku odporkyňa nebrala do úvahy, že navrhovateľ odvádzal do všeobecného dôchodkového systému aj sumy z príjmov získaných z podnikateľskej činnosti ako samostatne zárobkovo činná osoba v období od 18. júna 1996 do 31. decembra 2006.

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Sd/43/2016-67 zo dňa 18. októbra 2017 tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016 zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal odporkyňa uložiť povinnosť nahradiť mu trovy konania a právneho zastúpenia vo výške 533,36 € na účet advokátskej kancelárie do 3 dní.

III.

Vyjadrenie odporkyne

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody navrhovateľa nepovažuje za opodstatnené.

Záver napadnutého rozhodnutia krajského súdu sú podľa názoru odporkyne vecne správne, a preto navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Sd/43/2016-67 zo dňa 18. októbra 2017 podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

IV.

Posúdenie veci odvolacím súdom

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom účinnosti tohto zákona, t.j. pred 1. júlom 2016, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Keďže v prejednávanej veci ide o vec podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 10 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

Podľa § 65 ods. 2 zák.č. 461/2003 Z.z. dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 274 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

Podľa § 119 ods. 1 zák.č. 410/1991 Zb. príspevok za službu (ďalej len „príspevok“) patrí za podmienok ďalej uvedených policajtovi, ktorého služobný pomer skončil uvoľnením alebo prepustením z niektorého z dôvodov uvedených v § 110 ods. 1 písm. a/, b/, c/ alebo d/.

Podľa § 120 ods. 1 zák.č. 410/1991 Zb. príspevok je 25% služobného príjmu, ak policajt vykonával službu aspoň po dobu 15 rokov. Za každý ďalší ukončený rok trvania služobného pomeru sa príspevok zvyšuje o 1% služobného príjmu, najviac však do výšky 40% služobného príjmu.

Podľa § 124 ods. 3 zák.č. 328/2002 Z.z. príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až 122 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti, a od tohto dňa sa zvyšujú

- a) o 1,5% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. novembra 1991 do 31. decembra 1993,
- b) o 1% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. januára 1994 do 31. decembra 1995,
- c) o 0,5% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. januára 1996 do 31. decembra 1996,
- d) o 0,2% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané po 31. decembri 1996.

Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru, ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Odvolační soud po vyhodnotení závažnosti odvolacích důvodů ve vztahu k napadnutému rozsudku krajského soudu a ve vztahu k obsahu soudního a připojeného administrativního spisu s přihlídnutím na ustanovení § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konstatuje, že nezjistil důvod na to, aby se odchýlil od logických argumentů a relevantních právních závěrů spolu se správnou citací dotknutých právních norem obsiahnutých v odůvodnění napadnutého rozsudku krajského soudu, které vytvářejí dostatečné právní východiska pro vyslovení výroku napadnutého rozsudku. Odvolací soud přeskúmá napadnutý rozsudek krajského soudu jako i obsah soudního a administrativního spisu v rozsahu odvolání, kterým navrhovatel namíтал nezákonnost napadnutého rozhodnutí konstatuje, že argumentace navrhovatele nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutie odporkyne. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského soudu, odvolací soud uvádza nasledovné.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16. februára 2016, ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok od 20. januára 2013.

V rozhodnutiach najvyššieho soudu bol opakovane vyslovený právní názor, že výsluhový příspěvek nie je výsluhovým dôchodkom, ale sa zaň iba považuje a pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely příspěvku za službu; až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu příspěvku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok (vid' napr. judikát R 55/2011, na ktorý odkazuje aj odporkyňa). Príspevek za službu ako dávka sociálneho zabezpečenia považovaný za výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru. Preto je potrebné po určení výšky starobného dôchodku so zohľadnením všetkých dôb dôchodkového poistenia vrátane dôb hodnotených na účely příspěvku za službu, starobný dôchodok krátiť o sumu příspěvku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok v zmysle čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Iný prístup by znamenal neopodstatnené zvýhodnenie, pretože tá istá doba dôchodkového poistenia (zabezpečenia) by bola zhodnotená duplicitne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti (napríklad rozsudok sp.zn. 9So/214/2008 zo dňa 28. októbra 2009) zdôraznil, že nielen správny orgán v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový správny súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov je zaťažený povinnosťou zohľadniť právné názory vyslovené najvyšším súdom v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti a ktoré sú mu nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov alebo ako oficiality jeho činnosti (§ 121 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), nakoľko tieto sú v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy, analogicky § 250j ods. 7 O.s.p. záväzné nielen pre jeho adresáta, t.j. pre správny orgán, ale aj pre konajúci krajský súd.

Odvolační soud dáva do pozornosti, že odporkyňa je pri výpočte výšky dôchodku viazaná platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom odvolací súd má za preukázané, že odporkyňa pri výpočte výšky starobného dôchodku navrhovateľa takto postupovala. Pochybnosti navrhovateľa o správnosti výpočtu sumy jeho starobného dôchodku vo vztahu k uplatniteľnosti čl. 33 ods. 2 Dohovoru, vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi, nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverů prijatých v konaní. Námiety navrhovateľa preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

Z obsahu dávkového spisu odporkyne odvolací súd zistil, že navrhovateľovi na základe jeho žiadosti zo dňa 24. júla 2009 o priznanie starobného dôchodku, bol rozhodnutím odporkyne č. 510 207 1730 0 - I. zo dňa 10. júla 2013 od 24. júla 2009 priznaný starobný dôchodok v sume 452,60 € mesačne, ktorý bol k 1. januáru 2013 vo výške 501,80 € mesačne. Navrhovateľ žiadosťou zo dňa 20. januára 2016 požiadal o zmenu výpočtu sumy starobného dôchodku od 20. januára 2013, ktorú odporkyňa napadnutým rozhodnutím zamietla.

Medzi stranami nebolo sporné, že navrhovateľ dôchodkový vek 55 rokov dovŕšil dňom 7. februára 2006.

V zmysle rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, orgánu sociálneho zabezpečenia Bratislava č.p.: SC-31.053/5-96 zo dňa 23. apríla 1996 podľa § 119 ods. 1 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. navrhovateľovi patrí od 1. apríla 1996 príspevok za službu vo výške 267,41 € (8 056,- €) mesačne, ktorý sa od 1. júla 2002 považuje podľa § 124 ods. 3 písm. c/ zák.č. 328/2002 Z.z. za výsluhový dôchodok, čím u neho došlo k vzniku nároku na dávku v starobe v dvoch oddelených systémoch dôchodkového zabezpečenia (poistenia).

Z oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia personálnych a sociálnych činností a osobný úrad, odbor sociálneho zabezpečenia Bratislava číslo SPOU-OSZ-31.053-23/2013-VZ zo dňa 20. mája 2013 vyplýva, že na určenie sumy priznanej dávky bola u navrhovateľa zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 25 rokov a 63 dní, ktorá bola získaná od 01.10.1970 do 27.09.1972 v I. kategórii funkcií - základná vojenská služba a od 01.02.1973 do 31.03.1996 v I. kategórii funkcií - príslušník Policajného zboru.

Keďže navrhovateľovi nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 <. Z.z. nevznikol a jeho príspevok za službu sa za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. iba považuje, v zmysle § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. <. nie je možné stanoviť pre neho iné, menej výhodné podmienky pre posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9So/131/2011 <. zo dňa 22.08.2012).

Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru vyplýva, že v prípade súbehu nárokov na dávky v starobe tak zo všeobecného ako aj osobitného systému sociálneho zabezpečenia je v zmysle Dohovoru možné starobný dôchodok zo všeobecného systému krátiť a nemožno ho odňať, pokiaľ starobný dôchodok z osobitného systému svojou výškou neprevyšuje výšku starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. U navrhovateľa došlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia. Pre výšku starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia mu boli hodnotené aj doby zamestnania, ktoré boli súčasne hodnotené pre nárok a výšku výsluhového príspevku v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia.

Je potrebné zdôrazniť, že zámerom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 <. Z.z. zabezpečiť, aby pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia, ako keby vojakom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z toho teda vyplýva záver, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý mal všetky doby zamestnania hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia). Keďže navrhovateľovi bol priznaný príspevok za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok podľa zák.č. 328/2002 <. Z.z., aj podľa názoru odvolacieho súdu odporkyňa správne pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa o zmenu výpočtu sumy starobného dôchodku túto žiadosť zamietla, nakoľko suma starobného dôchodku k 24. júlu 2009, ktorý bol priznaný právoplatným rozhodnutím bola správne určená, keď najprv vypočítala teoretickú výšku dôchodku, ktorá by mu patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne postupovala v súlade s čl. 33 Dohovoru a sumu starobného dôchodku krátila v pomernej časti, zodpovedajúcej zhodnenej dobe služby.

„Navrhovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za doby, ktoré mal v osobitnom systéme hodnotené pre nárok a výšku výsluhového príspevku, ktorý, ako je vyššie uvedené, má od dovŕšenia dôchodkového veku charakter starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje. Postup odporkyne potom nemožno považovať za diskriminujúci a v rozpore s čl. 12 Ústavy SR. Nie je nakoniec ani v rozpore s čl. 39 Ústavy SR, v zmysle ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v

starobe. Z uvedených dôvodov taký postup považuje odvolací súd za zákonný“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9So/171/2014 <. zo dňa 26.02.2016).

V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku sp.zn. 9So/176/2015 <. zo dňa 27.09.2017, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že: „Pri určení výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia (poistenia) je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, ktoré boli zhodnotené na účely výsluhového dôchodku a v nich dosiahnuté hrubé zárobky. Až po takomto stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť v pomernej časti zodpovedajúcej zhodnotenej dobe služby, najviac však o sumu výsluhového príspevku, považovaného za výsluhový dôchodok“.

Krajský súd správne poukázal na to, že sa môže zaoberať len posúdením zákonnosti toho rozhodnutia odporkyne, proti ktorému navrhovateľ podal v zákonnej lehote opravný prostriedok a ktoré tak označil za predmet preskúmania. Krajský súd tiež správne konštatoval, že namietané doby poistenia boli navrhovateľovi podľa osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý tvorí nedeliteľnú súčasť právoplatného rozhodnutia odporkyne číslo XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 17. júla 2013 zhodnotené v plnom rozsahu.

Preto ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom odporkyne, že jej preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a práv navrhovateľa, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny.

Odvolací súd zároveň uvádza, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.